

راهبرد مبهم پاکستان در وزیرستان

پاکستان باز « در صدد نیرنگ است». اردوی پاکستان در تمام ساحات وزیرستان بخصوص در کمر بند پشتون نشین هم سرحد با افغانستان، از آنجا که نا امنی در افغانستان منشأ میگیرد عملیات نمیکند. بلکه تنها یک گروه از طالبان را که با دولت پاکستان درگیر است نشانه گرفته است.

اکنون که عملیات اردوی پاکستان در وزیرستان وارد هفته سوم خود میشود و بیلانس کشته شدگان در اردو ۳۱ تن و در جانب مقابل ۲۳۹ «تروریست» را نشان میدهد، واضح میشود که اردوی پاکستان بازی سنتی خود مبنی بر فرق آوردن میان «طالبان خوب» و «طالبان بد» را ترک نکرده است. این بازی، پیش آمد یک کشیده گی شدید میان دولت پاکستان و ایالات متحده را وعده میدهد. زیرا ایالات متحده با شورشیان افغان که عقب جبهه شان در وزیرستان واقع است، در گیر میباشد.

اردوی پاکستان درین جنگ تنها تحریک طالبان پاکستان را آماج قرار داده است که در وزیرستان جنوبی موقعیت دارد. این تحریک متشکل از افراد قوم محسود است که در سال ۲۰۰۷ تشکیل شده و هسته هار جنبش طالبان در دو طرف سرحد میباشد که از آوان ایجاد خود تا کنون، خونین ترین حملات انتحاری را در پاکستان انجام داده و احتمالاً قتل بی نظیر بوتو را هم مرتکب شده است.

این تحریک در بهار ۲۰۰۹، در دره صوات و نواحی مجاور آن، در نزدیکی پایتخت کشور پیشرفت های چشمگیری را به دست آورد که اردوی پاکستان را مجبور ساخت در مقابل وی دست به واکنش شدیدی بزند. در مقابل شدت عملیات های پیهم این تحریک اینک بعد از تعقیب یک سیاست ابهام آمیز که سالها طول کشید بالاخره اردو پاکستان تصمیم گرفت تا به ریشه آن ضربه وارد آورد. یعنی مرکز فرماندهی وزیرستان جنوبی را از بین ببرد.

برای پیشبرد این عملیات اسلام آباد در برابر سایر گروپ های طالبان گرنش اختیار کرده است تا بتواند بیطرفی آنها را درین جنگ بدست آورد. در حقیقت بدون توافق خاموشانه گل بهادر که محورهای وزیرستان شمالی را زیر کنترل دارد، و همچنان موافقت ملا نذیر که قرار گاه وی در وانه، مرکز وزیرستان جنوبی واقع است، اردوی پاکستان هرگز نمیتوانست خود را به قرار گاه تحریک طالبان در وزیرستان جنوبی برساند. حکومت پاکستان همچنان میخواهد در بین قوم محسود از گروه های دیگر که با تحریک طالبان یکجا نیستند استفاده برد. طور مثال از گروه عبدالله محسود- یک

زندانی گوانتانامو که در سال ۲۰۰۳ آزاد شده و در سال ۲۰۰۷ در بلوچستان کشته شد، استفاده کند. پیروان عبدالله محسود به خاطر اینکه تحریک طالبان تروریسم را پیشه کرده است از تحریک بریده اند

اگر این «طالبان خوب» در برابر اسلام آباد نمی‌جنگند بر عکس در برابر قوت‌های ناتو در افغانستان پیوسته عملیات میکنند، که این وضع امریکاییان را بر آشفته ساخته است. فعالترین گروه طالب در افغانستان گروه گل بهادر است که افراد حقانی را هم در وزیرستان جا داده است و گروه حقانی اغتشاش در شرق افغانستان را رهبری میکند. تحلیلگران به این عقیده اند که این گروه با القاعده پیوند دارد.

مامورین پاکستانی نمی‌پذیرند که در عملیات وزیرستان اردو به توافقات منطقی دست زده باشد. محمد شاه سکرتر سابق امور اقوام در حکومت ولایت سرحدی شمال غرب میگوید: «توافقی وجود ندارد زیرا حکومت به این گروه ها اعتماد کرده نمیتواند.» اگر توافق باشد یا نباشد یک واقعیت را محمد شاه میپذیرد که اردوی پاکستان نمیتواند با همه گروه ها در وزیرستان به یکباره گی بجنگد. خادم حسین، استاد دانشگاه بحریه در اسلام آباد میگوید که این «گونه گزینش ها» میتواند اذهان عامه را مغشوش سازد. تاکنون افکار عامه از عملیات در وزیرستان پشتیبانی میکند. «اگر این اراده آشکار شود که حکومت نمیخواهد پایگاه های مجموع سازمان های اسلامگرای مسلح را یک سره از بین ببرد، این پشتیبانی بزودی بر چیده خواهد شد.»

آی اس آی از دیر به اینطرف متهم به بازی دوگانه در قبال گروه های افراطی اسلامگراست که منافع ژئوپولیتیک پاکستانرا در خارج، بخصوص در کشمیر و افغانستان تأمین میکند. خادم حسین میگوید «در سیاست این کشور همیشه ابهام وجود داشته است»

منظور علی، گزارشگر Daily Times میگوید که «هیچ تضمینی وجود ندارد که فردا همین (طالبان خوب) علیه حکومت قیام نکنند». تجربه نشان داده است که سرحد میان «طالبان خوب» و «طالبان زشت» میتواند هر لحظه نا پدید شود.